

Episode #5 – Birkas HaTorah

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו לעסק בדברי תורה :

Blessed are You, Adonoy our God, King of the Universe, Who us with His commandments and commanded us to be engrossed in the words of Torah.

והערב נא יהוה אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפי עמך בית ישראל. ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך. י"א תורתך לשמה. ברוך אתה יהוה המלמד תורה לעמו ישראל.

Adonoy our God, please make the words of Your Torah pleasant in our mouths and in the mouths of Your people Israel. And may we and our descendants [and the descendants of our descendants] and the descendants of Your people the House of Israel, all know Your Name and be students of Your Torah for its own sake. Blessed are You, Adonoy Who teaches Torah to His people, Israel.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר בחר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו: ברוך אתה יהוה נתת התורה :

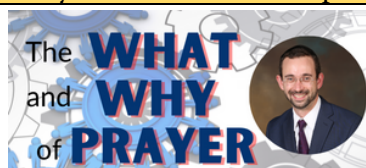
Blessed are You, Adonoy our God, King of the Universe Who chose us from among all the peoples and gave us His Torah. Blessed are You, Adonoy, Giver of the Torah!

יברכך יהוה וישמרך: יאר יהוה פניו אליך ויחנך: ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום :

May Adonoy bless you and guard you. May Adonoy shine His countenance upon you and be gracious unto you. May Adonoy turn His countenance toward you and grant you peace.⁴Numbers 6:24.

אלו דברים שאין להם שעור הפאה והבפורים והר'איון וגמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן נקימת לעולם הבא, ואלו הן כבוד אב ואם וגמילות חסדים והשקמת בית המדרש שחרית וערבית והכנסת אורחים ובקור חולים והכנסת פלה ולגית המת ועיון תפלה והבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה כנגד כלם :

These are precepts⁵ Mishnah, Peah 1:1: Talmud Maseches Shabbos 127a. for which no fixed measure is prescribed: [leaving] the corner [of a field unharvested]; Leviticus 19:9. [the offering of] the first fruits., the appearance-offering, [performing] deeds of kindness, and the study of Torah. These are precepts, the fruits of which man enjoys in this

world, [while] the principal [reward] is preserved for him in the World-to-Come. They are: honoring father and mother, [performing] deeds of kindness, early attendance in the House of Study morning and evening, providing hospitality to guests, visiting the sick, participating in making a wedding, accompanying the dead [to the grave], concentrating on the meaning of prayers, making peace between fellow men and between husband and wife— and the study of Torah is equal to them all.

The WHAT

Do women recite Birkas HaTorah?

Yes, women need to say Birkas HaTorah.

What if I forgot Birkas HaTorah?

The Bracha of Ahava Rabba actually covers the responsibility of saying Birkas HaTorah. But this only works if one learns right after davening for the sake of learning. One should not use this as a lechatchila method since many times one can forget to learn afterwards.

Must one say the bracha before thinking words of Torah?

Technically one does not need to if it is a simple matter but it is always advisable to say the bracha even before thinking Torah thoughts.

Must one say the bracha before writing words of Torah?

Yes.

Must one say the bracha before doing a Mitzva of Torah?

No.

What if one is called to the Torah before one get to Birkas HaTorah?

One would go up, say the Bracha, do the Aliya, say the other Bracha and then the pasuk and Mishna.

What if one woke up before dawn?

One would need to say the Birkas HaTorah before learning and that would cover the whole day.

What if I stayed awake all night?

Ashkenazim should not say it in the morning rather they should say Amen to someone who says it after sleeping. Sefardim do say it even when not sleeping at night from dawn onwards.

The WHY

What is the source of the bracha?

1. Devarim 32:2-3

<p>ב יַעֲרֹף כַּמָּטָר לְקַחִי, {ס} תִּגְדַּל כְּטַל אֲמַרְתִּי, {ר} כְּשִׁעִירִים עָלֵי-דִשָּׂא, {ס} וְכַרְבִּיבִים עָלֵי- עֵשֶׂב. {ר}</p>	<p>2 My doctrine shall drop as the rain, my speech shall distil as the dew; as the small rain upon the tender grass, and as the showers upon the herb.</p>
<p>ג כִּי שֵׁם יְהוָה, אֶקְרָא: {ס} הִבּוּ גִדְל, יֵאלֹהֵינוּ. {ר}</p>	<p>3 For I will proclaim the name of the LORD; ascribe ye greatness unto our God.</p>

2. Talmud Bavli, Brachos 21a

מִנֵּין לְבִרְכַת הַתּוֹרָה לְפָנֶיהָ מִן הַתּוֹרָה — שֶׁנֶּאֱמַר: "כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הִבּוּ גִדְל לְאֱלֹהֵינוּ".

And from where is the mitzva by Torah law to recite the blessing over the Torah before it is read, derived? As it is stated: "When I proclaim the Lord's name, give glory to our God" ([Deuteronomy 32:3](#)), meaning that before one proclaims the Lord's name by reading the Torah, he must give glory to God.

Is it from the Torah or from the Rabbis?

3. Ramban's Comments on the Sefer Hamitzvos, Positive Commandments Omitted by Rambam 15

שנצטוינו להודות לשמו יתברך בכל עת שנקרא בתורה על הטובה הגדולה שעשה לנו בתתו תורתו אלינו והודיענו המעשים הרצויים לפניו שבהם ננחל חיי העולם הבא, וכאשר נצטוינו בברכה אחר כל האכילה כן נצטוינו בזו. ובפרק ג' של ברכות (דף כ"א) אמרו מנין לברכת התורה לפני מן התורה שנאמר כי שם ה' אקרא הו גודל לאלהינו, ורצה ללמוד ברכת המזון לפניו שיהיה מן התורה ק"ו מזה אמר ומה תורה שאינה טעונה לאחריה טעונה לפניו מזה שטעון לאחריו אינו דין שטעון לפניו, ומשיבו על זה מדריך הפרכות מה לתורה שכן חיי עולם ועוד דתנן על המזון מברך לאחריו ואינו מברך לפניו, והפצם בזה שכיון שבעל קרי אינו מברך לפני המזון והוא מברך לאחריו נלמוד שברכה לאחריו בלבד היא מן התורה ולפיכך אינה בטלה מפני תקנתם בטבילת בעלי קריין וש"מ דק"ו פריכא הוא. והעולה מזה שברכת התורה לפניו מצות עשה דאורייתא. ובגמרא דבני מערבא (פרק ז') אמרו כתוב בתורה ברכה לפניו ואין כתוב בה ברכה לאחריה מה כתוב בה לפניו כי שם ה' אקרא הו גודל לאלהינו כתוב במזון ברכה לאחריו ואין כתוב בו ברכה לפניו מה כתוב בו לאחריו ואכלת ושבעת וברכת ואין כתוב בו ברכה לפניו ומנין ליתן את האמור בזה לזה וכו'. מכל זה נתבאר שהברכה הזו מן התורה ואין ראוי למנותה מצוה אחת עם הקריאה כמו שמקרא בכורים אינו נמנה אחת עם הבאתו וספור יציאת מצרים עם אכילת הפסח:

4. Aruch Hashulchan 47:2

וכל הגדולים הסכימו לדבריו שברכה זו היא מן התורה (פרי חדש, ומגן אברהם, ושאגת אריה סימן כ"ד). ותמהו על הרמב"ם שלא מנה מצוה זו, ובוודאי סבירא ליה דברכה זו היא מדרבנן ככל הברכות, ונדחקו לישב דעתו. ולעניות דעתי אינו כן, וגם הרמב"ם סבירא ליה שהיא מן התורה כמבואר מהש"ס שהבאנו, וכן הוא בירושלמי ריש פרק שביעי דברכות. אלא דסבירא ליה שזהו חלק מחלקי המצוה דלימוד תורה, ומצוה אחת היא. ומה שהביא הרמב"ם ראייה ממקרא ביכורים והבאתו שהם שני מצות, וכן סיפור יציאת מצרים עם אכילת הפסח, תמיהני: דהתם הם בשני עיתות ויש הפסק בין זה לזה, מה שאין כן ברכת התורה מחויב ללמוד קצת תיכף אחר הברכה כמו שיתבאר, ואם כן מצוה אחת היא. וזה שברכת המזון נחשבת למצוה בפני עצמה אף שחיובה תיכף אחר האכילה, זהו מפני שהאכילה אינה מצוה אלא הכרח. אבל לימוד התורה שהיא מצוה – הוה הברכה חלק מהמצוה. ועיין בסוף סעיף כ"א שאין הפסק בהם.

How many Brachos?

5. TB Brachos 11b

אמר רב הונא: למקרא צריך לברך, ולמדךש — אינו צריך לברך.

Having mentioned the blessing recited over Torah, the Gemara focuses on a dispute over what constitutes Torah in terms of requiring a blessing. **Rav Huna said: For the study of Bible, one must recite a blessing,** as it is the word of God, **and for halakhic midrash, the derivation of halakhot from verses, one need not recite a blessing.**

ורבי אלעזר אומר: למקרא ולמדרש צריך לברך, למשנה — אינו צריך לברך.

And Rabbi Elazar said: For Bible and midrash, which includes *halakhot* derived from verses themselves, **one must recite a blessing; for Mishna,** which is only comprised of halakhic rulings issued by the Sages, **one need not recite a blessing.**

ורבי יוחנן אומר: אף למשנה נמי צריך לברך [אבל לתלמוד, אינו צריך לברך].

And Rabbi Yoḥanan said: Even for Mishna, which includes final, binding halakhic rulings, **one must recite a blessing as well, but for Talmud,** which comprises a study of the Mishna and the rationales for its rulings, **one need not recite a blessing.**

ורבא אומר: אף לתלמוד צריך (לתזור ולברך) [לברך].

And Rava said: Even for Talmud, which is the means to analyze the significance of the *halakhot*, and is the only form of Torah study that leads one to its true meaning, **one must recite a blessing.**

דאמר רב חייא בר אשי: זימנין סגיאיין הנה קאימנא קמיה דרב לתנויי פרקין ב"ספרא דבי רב", הנה מקדים וקא משי ידיה, וברך, ומתני לן פרקין.

This statement is supported by the practical *halakha* derived from observation of Rav's practice. His student, **Rav Ḥiyya bar Ashi, said: Many times I stood before Rav to study our chapter in the *Sifra*,** also known as *Torat Kohanim*, the halakhic midrash on Leviticus, **of the school of Rav,** and I saw that Rav **would first wash his hands, then recite a blessing,** and only then **he would teach us our chapter.** This demonstrates that even before their study of *Torat Kohanim*, which, due to Rav's explanation of the reasons behind the *halakhot*, was the equivalent of studying Talmud, one must recite a blessing.

מאי מברך? אומר רב יהודה אומר שמואל: "אשר קדשנו במצותיו וצונו לעסוק בדברי תורה".

The Gemara clarifies: **What formula of blessings does he recite?** There is a dispute over the formula of the blessings as well. **Rav Yehuda said that Shmuel said:** The formula of this blessing is like the standard formula for blessings recited over other mitzvot: Blessed are You, Lord our God, King of the universe, **Who sanctified us with his mitzvot and commanded us to engage in matters of Torah.**

ורבי יוחנן מסיים בה הכי "הערב נא ה' אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיפות עמך בית ישראל ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ועוסקי תורתך ברוך אתה ה' המלמד תורה לעמו ישראל".

And Rabbi Yoḥanan concludes the blessing by adding the following: Lord our God, make the words of Your Torah sweet in our mouths and in the mouths of Your people, the house of Israel, so that we and our descendants and the descendants of Your people, the house of Israel, may be those who know Your name and engage in Your Torah. Blessed are You, Lord, Who teaches Torah to His people Israel.

ורב המנונא אָמר: "אָשר בָּחר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה ה' נוֹתֵן הַתּוֹרָה". אָמר רב המנונא: זֶה הוּא מְעוּלָה שֶׁבְּבְרָכוֹת .

And Rav Hamnuna said an additional formula: **Who has chosen us from all the peoples and given us His Torah. Blessed are You, Lord, Giver of the Torah.** With regard to this formula, **Rav Hamnuna said: This concise blessing is the most outstanding of all the blessings** over the Torah, as it combines thanks to God for giving us the Torah as well as acclaim for the Torah and for Israel.

הַלְפָּד לִמְרִיגָהוּ לְכוּלָהוּ .

Since several formulas for the blessing over Torah were suggested, each with its own distinct advantage, the Gemara concludes: **Therefore, let us recite them all** as blessings over the Torah.

The 'Whole Day' Bracha?

6. TB Brachos 11b

אָמר רב יהודה אָמר שְׁמוּאֵל: הַשְּׂפִים לְשִׁנוֹת, עַד שֶׁלֹּא קָרָא קְרִיאַת שְׁמַע — צָרִיךְ לְבָרֵךְ. מִשְׁקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע — אֵינּוּ צָרִיךְ לְבָרֵךְ, שֶׁכָּבֵר נִפְטָר בְּ"אַהֲבָה רַבָּה".

The blessing: An abounding love, is about God's love for us and includes praise for His giving us the Torah. Therefore, **Rav Yehuda** said that **Shmuel** said: **One who arose to study, until he recites Shema he must recite a special blessing** over the Torah. **If he already recited Shema he need not recite that blessing, as he has exempted himself** by reciting the blessing of: **An abounding love**, which includes the components of the blessing over the Torah.

7. Tosfos, Brachos 11b "Shekvar"

וא"ת מאי שנא מסוכה שצריך לברך על כל סעודה וסעודה לישיב בסוכה? וי"ל דשאני תורה שאינו מייאש דעתו, דכל שעה אדם מחוייב ללמוד דכתיב "והגית בו יומם ולילה", והוי כמו יושב כל היום בלא הפסק. אבל אכילה בסוכה יש שעה קבועה.

8. Pachad Yitzchak, Shavuot Maamar 13

ומעתה נראה דעד כאן לא כתבו התספות דמשום חובת הלימוד כל היום סגי בברכה אחת אלא בתלמוד תורה דוקא, דמשכחת להו לכמה פעולות אחרות שמצד עצמן אין להן שום שייכות למעשה הלימוד, ובכל זאת יחשבו לעסק התורה. ולהכי לא דינינן להו להיסח הדעת מתלמוד תורה

9. Ramo YD 273:6

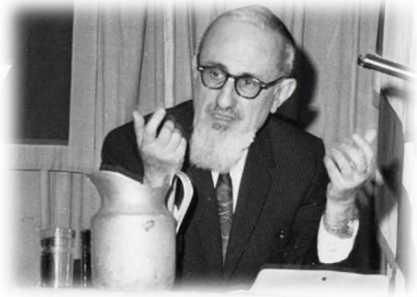
ו (י) י שכת לכתוב את השם טלו (י) תולה אותו
 בין השיטות אבל מקצת השם בשיטה ומקצתו
 תלוי פסל (י) וכשאר תיבות אם שכת כותב מקצת
 התיבה בשיטה ומקצתה לסעלה :
 רנה ית סמרים מדקדקס לכתוב (לויסוס) (ך) ה (ס) (י) כי"כ סמ"ו
 נרלס השמרים וק קגס סמדקדקס לכטוב נרלס כל ספוד ו' וקרין
 לוח (ה) וי השמרים. ו' ולסן לוקדק נכל זכ ולסילוו סמדקדק יורג סלס
 יתסס לו ירמינ סגסג לכססס ססוס זכ (סנכוס סיי' ס"ז) כי כל דנבים
 סלו סין להס סורס סל סס סיסססו (כ"י) (ס') :

10. Shach, seif katan 5

סכ"א סדנרי סמחבר סוראים אר"ו וג"ס : ה' כ"יה סס"ז . וכס כ'
 דנרלסיה י"ד יודוק לטך. ס' כנאים לרמיכס נפ'נשלס קדס כסירה.
 ס' סמר ק' ר"ס ס"ס ס' סופסיס וסועריס . מ' מס סוכו . ו' ולסידס
 כס . כן סול כסכס סמ"ק ס"י קג"ס ונכסכס מיימוני ללל מדכרי
 סמדדכי דלקסן נרלס מנולר דו"ו סל כ"כ סמ"ז סול ו"ו ללרס
 סך סר"ו ולסידס : ו' וסין לדקדק ככל זכ כר . ונכסכס מרדכי

11. Rav Joseph B. Soloveitchik (Shiurei HaRav p. 183-4)

[T]here are two kinds of awareness according to Tosafot. 1. acute awareness ... 2. latent awareness, and this awareness is still present even when one is engaged in other matters. When a mother plays with her child there is an acute awareness of the child. But even when the mother works at a job or is distracted by some other activity, there is a natural, latent awareness of her child's existence. ... [which is] expressed in commitment, devotion, and in a feeling of identification, a feeling that she and the baby are one.

The same is true with regard to Torah. There may not be an acute awareness of Torah for twenty-four hours each day. But the latent awareness never ceases . . . This is the reason why we say "*la'asok b'divrei Torah.*" *La'asok* implies that even when we are mentally involved with something else we are aware of Torah. This awareness of Torah should become part of one's "I-awareness." Just as I am always aware of my own existence without having to walk around saying "I exist, I exist," so should I be aware of the Torah.

What is the nature of the blessing?

12. TB Nedarim 81a

רבינא אומר שאין מברכין בתורה תחלה דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב מי האיש החכם ויבן את זאת דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוהו

Ravina says: They are punished because they do not first recite a blessing over the Torah before commencing their studies. **As Rav Yehuda said that Rav said:** What is the meaning of that which is written: “Who is the wise man that may understand this, and who is he to whom the mouth of the Lord has spoken, that he may declare it, for what the land is perished and laid waste like a wilderness, so that none passes through” (Jeremiah 9:11)? **This matter,** the question as to why Eretz Yisrael was destroyed, **was asked of the Sages,** i.e., “the wise man,” **and of the prophets,** “he to whom the mouth of the Lord has spoken,” **but they could not explain it.**

עד שפירשו הקדוש ברוך הוא בעצמו דכתיב ויאמר ה' על עונכם את תורתי וגו' היינו לא שמעו בקולי היינו לא הלכו בה אמר רב יהודה אמר רב שאין מברכין בתורה תחלה

The matter remained a mystery **until the Holy One, Blessed be He, Himself explained** why Eretz Yisrael was laid waste, **as it is written** in the next verse: “**And the Lord said: Because they have forsaken My Torah** which I set before them, and have not obeyed My voice, nor walked therein” (Jeremiah 9:12). It would appear that “**have not obeyed My voice**” is the same as “**nor walked therein.**” **Rav Yehuda said that Rav said:** The expression “nor walked therein” means **that they do not first recite a blessing over the Torah,** and they are therefore liable to receive the severe punishments listed in the verse.

13. Ran, ad loc.

כלומר שלא היתה התורה חשובה בעיניהם כ”כ שהיא ראוי לברך עליה, שלא היו עוסקים בה לשמה ומתוך היה מזלזל

14. Rashi, Bava Metzia 85b ‘shelo’

... לא היו מברכין לפניו ... וכיון דלא מברכי גליא דעתייהו שאינה מתנה חשובה להם.

15. Kehillos Yaakov, Brachos 22

... די”ל דבת”ת מלבד שהברכה היא ברכת המצוות ככל מצוות שבתורה, יש בה גם דין ברכה כעין ברכת הנהנין, וזהו ע”פ מש”כ הט”ז ביו”ד ... ונראה שכן מוכח מנוסח הברכות של ברה”ת

16. Eglei Tal, Introduction

כי זו היא עיקר מצות לימוד התורה להיות שש ושמח ומתענג בלימודו ואז דברי תורה נבלעין בדמו ... הלומד לשם מצוה ומתענג בלימודו ה”ז לומד לשמה וכולו קדוש כי גם המתענג המצוה

17. Rav Aharon Lichtenstein, Varieties of Jewish Experience, pp. 261-262

... [The] conjunction of the first two *birkot ha-Torah* ... is striking, in one sense, and so typically Jewish in another. The first focuses upon Torah study as a normative duty, the second relates to it as a prospective joy. The conjunction reflects our overarching attitude to talmud Torah, in particular, and to avodat Hashem, in general. On the one hand, we learn because we must. No category is more central to Yahadut than mitzva. A Jew exists as a metzuveh – as a called and commanded being. He acts in response to duty, irrespective of inclination. We have been collectively defined as servants of God, "avadai hem," and to serve is to discharge one's task, regardless of desire or gratification . . .

Rabbi Ya'akov Trump

Obviously, however, we do want to be inspired - and much more.

So, we should, and would, learn Torah - as we would fulfill other *mitzvot* - even if it were, to our palate, castor oil. We aspire, however, to experience it as milk and honey; and it is for that level of gratification, at once spiritual and visceral, that we pray in imploring "*ve-ha'arev na.*" The fusion of duty and joy, obligation and gratification, commitment and fulfillment, is central to our view of *avodat Hashem*; and it receives special emphasis with respect to *talmud Torah*.

